

נכנסתי לחדרו באכסניתו, היה החדר מלא עשן, שעלה מתוך מקטרתו - אשר עישן בחזקת רפואה למיחושיו השונים, והעשן היה כ"כ סמיך, עד אשר לא הבחין כלל בהיכנסו. כעבור דקות אחדות כאשר העשן התפזר במקצת, הבחין בי וקם לקראתי לכבדני.

התישבנו והחילוננו לשוחח בד"ת וחסידות, והפלגנו לשיחה ארוכה ומעמיקה, ותוך כדי השיחה הרגשתי שהרה"צ מנאראל כאילו שוטף לי את המוח, וכל המחשבות הזרות אט אט התפזרו, והרגשתי כבריה חדשה. ובכן - סיים הרב את סיפורו - וכי אפשר אחרי דברים כאלו לא להיות חסיד? ". הסיפור הזה התרחש בסמוך לפטירתו של הצ' ר"א מנאראל, ואחרי פטירתו דבק ה"אזור אליהו" באדמור"י בעלזא.

תפילותיו ושורש נשמתו

נשמה גבוהה מעולם האצילות היתה לו לרבי אברהם, וכך העיד עליו הרבי הקדוש ר' נפתלי מרופשיץ זי"עכב - עת אשר שבת בעיר ראווע, והרה"צ ר' אברהם בא לשבות במחיצתו. הושיבו הרב מרופשיץ לימינו בעת עריכת השולחן, ואמר כי שורש נשמתו של הר"א היא אותו שורש נשמה כשלו.

תפילתו היתה במתיקות נפלאה ובהתעוררות עצומה, עד שתפילת יום חול שלו היתה מסוגלת להמיס אפי' לב אבן. והוא עצמו אמר פעם לאנשי עירו, אחרי שהיה נוהג לומר דרשות כדרך הרבנים יושבי על מדין, שאם ה"ברוך שאמר" שלי לא יעזור לכם, הרי שום דרשה אינה יכולה לעזור, ומאז הפסיק לומר דרשות בזמנים המקובלים.

סיפרו אנשי העיר, כי תפילות "ברוך שאמר" הי' אומר מידי יום ^① בדיוק בחצות היום, והי' אומרו בשאגה אדירה, עד אשר רועי הבקר הנכרים שרעו את עדריהם על שפת הנהר "לופיאי", כקילומטר מרחק מבית המדרש הי' שומעים את זעקתו, והדבר היווה להם סימן להכניס את הבהמות לחליבה.

הרה"ק ה"בני יששכר" התבטא אחרי ימים הנוראים של שנת תר"א, שתפילותיו של הרב מנאראל, הגיעו השתא לעולמות עליונים יותר מאשר תפילתו הוא עצמו.

לצידך". אולם כאשר נתקרב ה"אזור אליהו" לאדמור"ר מבעלזא זי"ע אמר לו פעם שיעיין בפנקס העיר, ויראה שלפני דורות מספר היה הארנדע בחזקת משפחת אותו חסיד ודוקא זה אשר טען לקיפוח, אבותיו קיפחו את משפחת החסיד.
כב. שהיה אח"כ מחותנו. ראה להלן.